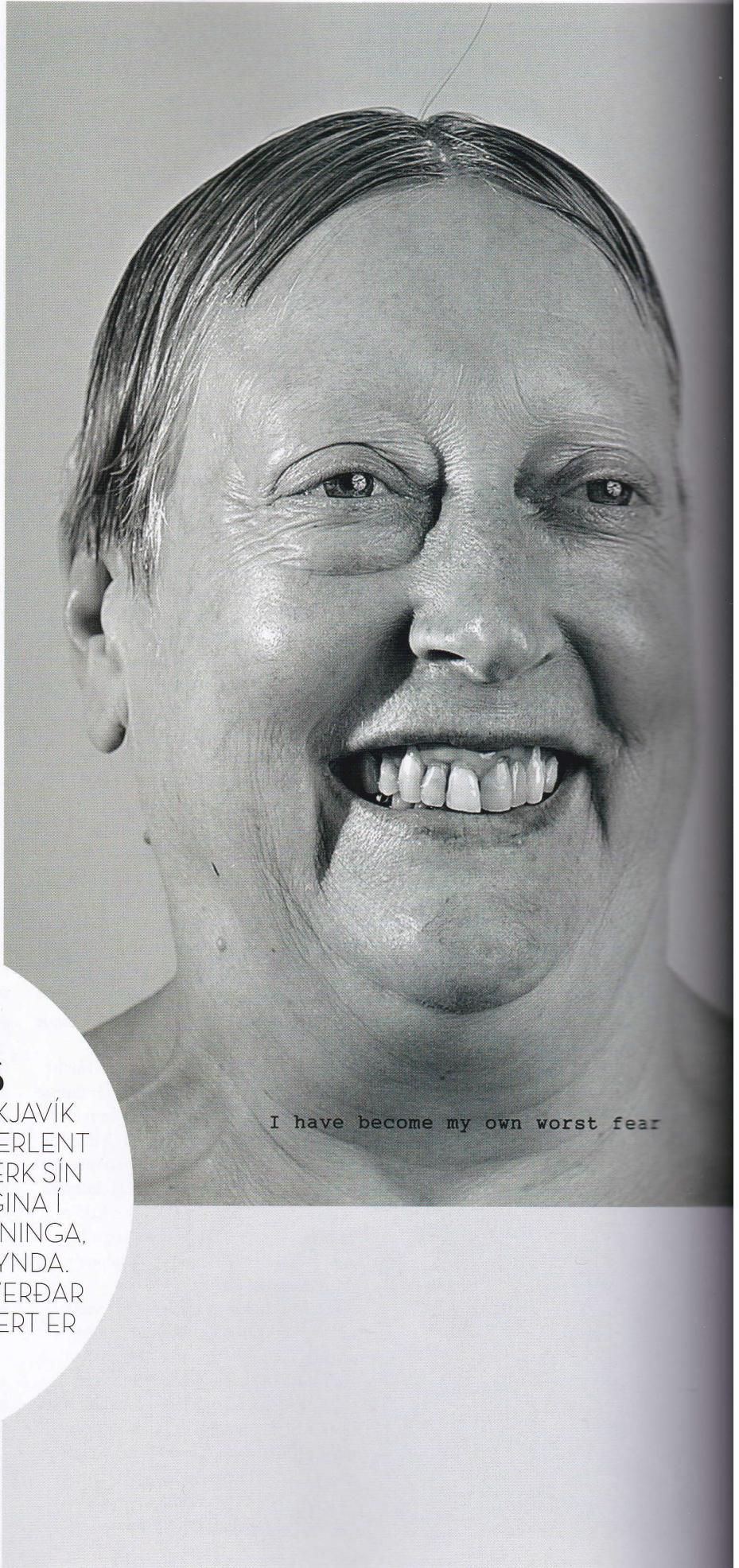

MYNDLISTARHÁTÍÐIN
SEQUENCES
VAR NÝLEGA HALDIN Í REYKJAVÍK
Í SJÖTTA SENN. INNLENT OG ERLENT
MYNDLISTARFÓLK SÝNDI VERK SÍN
VÍÐS VEGAR UM MIÐBORGINA Í
FORMI GJÖRNINGA, INNSETNINGA,
LJÓSMYnda OG HLJÓÐMYnda.
HÉR ERU NOKKRAR ÁHUGAVERÐAR
MYNDLISTARKONUR SEM VERT ER
AÐ FYLGJAST MEÐ.

I have become my own worst fear

AÐ VERÐA SINN HELDI ÓTTI

MARTHA WILSON ER FEMINIÐKUR BRAUTRYÐJANDI OG MYNDLISTARKONA BÚSETT Í NEW YORK. HÚN VAR Á ÍSLANDI AF TILEFNI OPNUNAR Á SÝNINGU SINNI
I HAVE BECOME MY OWN WORST
FEAR Á MYNDLISTARHÁTÍÐINNI
SEQUENCES.

Með verkum sínum kannar Wilson á hvaða hátt við skiljum og upplifum listaverk út frá feminískum og félagslegum sjónarmiðum. Undanfarna fjóra áratugi hefur hún gert frumlegar ljósmyndir og videóverk þar sem hún bregður sér í hlutverkaleiki, skiptir um búning og gerir innrás inn í aðrar persónur og varpar þannig ljósi á hvernig konur eru hlutgerðar í samfélaginu.

„Á háskólaárnum gerði ég lítið úr list vegna hræðslu minnar við að viðurkenna sjálfa mig sem listakonu. Þegar ég lauk háskólanámi í enskum bókmennntum, hékk ég mikið fyrir utan Listaháskólan í Nova Scotia. Þar fylgdist ég með konseptlistamönnum koma að heimsækja nemendurna sem mér fannst alltaf vera mun svalari en ég sjálf. Í kringum árið 1970 ákvað ég svo að byrja að gera mín eigin verk. Lærimeistari minn í Listaháskólanum í Nova Scotia sagði mér þá hreint út að konur myndu aldrei ná langt í listaheiminum. En ef mér væri alvara, þá ráðlagði hann mér að gera svört og hvít verk. Ég varð svo reið að ég gekk yfir götuna í apótek og keypti nokkrar litfilmur í myndavél. Ég taldi mið vera að gera tilraunir með gjörningalist, til að finna út á hverju sjálfið byggi og á sama tíma mótaði gjörningurinn persónuleika minn.“ Wilson gerði mörg gjörningaverk næstu árin þar sem hún miðlaði hlutgervingu kvenna í verkum sínum.

„Í verkinu „Posturing: Drag (Uppstilt: klæðskiptingur) kannadi ég kenninguna um að mynd ákvarðaði tilfinningu. Í verkinu klæddi ég mig upp sem karlmaður að reyna að líta út eins og kona. Ég setti upp gerviaughár, gervineglur, hárkollu og

förðun til að prófa tvöfalta kynbreytingu. Í verkinu Posturing: Male Impersonator (Uppstilt: Karlmannsleg) reyndi ég án árangurs að komast inn í búningsklefa karla í Halifax, mennirnir litu á mig og sögðu mér að hunskast út.

Í verkinu Posturing: Age Transformation (Uppstilt: Aldursbreyting) útskýrði ég að ég væri 25 ára gömul listakona klædd upp sem fimmug kona að reyna að líta út fyrir að vera 25 ára gömul. Þessi gjörningur hræddi mig mjög við þritugsaldurinn. Einnig gerði ég gjörninginn I make up the image of my perfection/I make up the image of my deformity (Ég bý til ímynd eigin fullkomunar/ Ég bý til ímynd eigin afmyndunar) þar sem ég léttaka myndir af sjálfri mér án lýsingar, förðunar og eftirmyndvinnslu.

Nú fjörtu árum síðar er ég enn að skoða sjálfið og gera verk sem beina sjónum að staðalímyndum kvenna. Nema nú er ég gömul frú og hef vonandi lært að hlæja að sjálfri mér.“ Á sýningu Wilson á Sequences í Reykjavík sýndi hún videóverk frá árinu 1974 Deformity (Afmyndun) ásamt ljósmynd af sjálfri sér frá 2009 sem ber heitið *I have become my own worst fear*. Þar heldur hún áfram að rannsaka hvernig útlit kvenna er stöðugt í brennidepli með því að beina sjónum að eigin líkama og hvernig hann eldist með árunum. Svo er gjörningurinn Red Cruella, dægurmennningarútgáfa af Cruella De Vil úr 101 Dalmatíuhundur, enn í gangi. „Nú er ég því eins og rauðhærð Grimmhildur Grámann til að viðurkenna aldur minn og sýna að ég vilji enn hafa gaman í lífinu.“

Texti: Marta Goðadóttir, marta@birtingur.is

Í verkum sínum tekur Wilson á staðalímyndum kvenna og setur sig í ólík hlutverk með klæðaburði og stellingum, til að afhjúpa skynvillu á kynjahlutverkunum. Í verkinu I Have Become My Own Worst Fear heldur hún áfram að rannsaka útlit með því að skoða eigin líkama og hvernig hann breytist með aldrinum.